

DÍVČÍ VÁLKA

NADĚJE NĚKDY STOJÍ
ZA JAKÉKOLI RIZIKO

AUTOR BESTSELLERU ZLODEJ ČERNOJAZYK

FANTASY

CHRISTOPHER BUEHLMAN

preložila Alžběta Kalinová

DÍVČÍ VÁLKA

The Daughters' War
Text Copyright © 2024 by Christopher Buehlman
Published by arrangement with Tor Publishing Group
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Kalinová, 2026
Cover © Marie Bergeron, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7244-5 (pdf)

DÍVČÍ VÁLKA

CHRISTOPHER
BUEHLMAN

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

FoBOS

*Věnováno Elizabeth,
té nejlepší kmotřence na světě.*

HISPANTHIE

Cestia

Cassino moře

Lirôç

Trepair

Durain

Gaspe

Carfour

Aperain

Cheraune

Zeray

Gallôt

Orfay

Sabouille

Horké moře

postup Západní armády Osvíceného království / hispanského

hranice po Úsvanné válce

KNIHA PRVNÍ

ESPALLE

Svého prvního skřeta jsem spatřila ve stejný den jako svou první ztroskotanou loď.

Stála jsem pod plachtami na cestě do války.

Mým osudem bylo zamilovat se do smrti a do královny.

Přijít o všechny přátele a o dva bratry.

Spatřit veliké město tonoucí v krvi a plamenech, zrazeno falešným bohem.

Později mělo být mým osudem zemřít podle rozkazu na jistém vysokém kamenném mostě, ale to se mi nepodařilo.

Na rozdíl od zbytku První lanzy korvidnic Jeho Veličenstva.

Tohle není veselý příběh. Je však pravdivý.

Nemám totiž čas ani na lži, ani na lháře.

Lod', na níž jsem se plavila, nesla jméno *Dýka královny deště*. Byl to armádní přepravní koráb po okraj naplněný krmením pro skřety, tedy čerstvými vojáky jako já. Za bouří do ní teklo a stávala se neovladatelnou. Kromě toho byla prostoupená puchem, nad níž každý bezděky nakrčil nos. Já se snažila nos nekrčit, protože člověk pak vypadá nafoukaně a také mi to pokaždé připomnělo otcovu první ženu Imeldu, která nebyla mojí matkou.

Bylo po bitvě.

Neklidná hladina byla posetá stěžni a trámy a cáry plachet. Tu a tam pod vlnami žhnuly hrudky ohnivého žele připomínající

hvězdy zářící v hlubinách. Mezi tím vším plula na vodě těla mužů nebo žen nebo skřetů, někdy osamocená, jindy ve shlucích.

Mrtvé skřety jsem už viděla, stejně jako všichni ostatní. Jejich těla nehnují, jenom se scvrknou, vyschnou a ztvrdnou. Mouchy o ně nejeví zájem, takže je ohlodávají jen vyhladovělí ptáci. Žraloci si na nich samozřejmě pochutnají, ale žralok klidně zhltně i dřevěné veslo. Viděla jsem to na vlastní oči. Díky tomu, že nehnují, si mrtvé skřety vozili domů všichni přeživší posledních dvou válek. Ztuhlá těla se stala oblíbenou atrakcí v cirkusech. Mnoho mrtvých skřetů jsme využívali také při výcviku, hlavně abychom bojové korvidy naučili je nenávidět.

A že je nenávidí opravdu hodně.

Ale toho dne jsem viděla svého prvního živého skřeta.

Visel na potápějících se troskách lodě.

O skřetech můžu říct jednu věc. Skřeti vypadají přesně tak příšerně, jak příšerní jsou. Vypadají, jako by vám chtěli ohlodat maso ze stehén, což je vlastně pravda. My lidé nebýváme až tak průhlední. Mnozí z nás pod přívětivou tváří skrývají krutost, u jiných naopak tělesné vady zastíní jejich dobrotu.

Zato skřeti jsou rození zabijáci.

A jsou nechutně odporní.

Tenhle byl možná metr dvacet vysoký, tudíž patřil spíš k větším exemplářům. Byl to námořník, takže na sobě měl jednoduchou konopnou halenu a legíny z lidvlíny, materiálu z lidských vlasů vyráběného na lidských farmách. Tehdy jsem ale ještě nic z toho neznala. Měl šedorůžovou tuhou kůži. Byl příliš daleko na to, abych zahlédla jeho zuby, o těch jsem nicméně už věděla, že jsou trojúhelníkové a tak ostré, že byste se s nimi mohli holit. Neviděla jsem ani jeho opancérovaný jazyk. Tvrdé jazyky jim pomáhají vytvářet bzučivé a chrčivé zvuky, které v jejich řeči slouží jako souhlásky.

Tento hryzoun byl vážně raněný a paži měl zaklíněnou mezi dvěma úlomky lodního trupu. A nebyl sám. Poté co se trochu pootočil shluk trosek, které skřetovi drtily paži na kaši, spatřila jsem, že se jich přidržuje i lidská žena. Vlasy měla svázané v námořnickém copu a na nohou typické námořnické kožené kalhoty

s širokými stehny. Byla také raněná, lněnou košili měla nasáklou krví, ale svému zranění nevěnovala pozornost.

Pozorovala toho skřeta.

„Pomozte jí, kapitáne,“ vyštěkla jiná žena. Měla na sobě nákladnou rytířskou zbroj, a pokud by na tomhle rozbouřeném moři ještě chvíli zůstala na svém místě u zábradlí, patrně by skončila jako ozdoba mořského dna. „Tak otočte tu skořáčku a pomozte jí!“

Kapitán našeho korábu zavrtěl hlavou. Vypadal jako starý námořník z nějakého vtipu, bělovlasý šedesátník s beztvarym červeným kloboukem a dýmkou nacpanou rychlistem. Spolu s odpovédí vyfoukl i obláček dýmu. „Nemůžeme se tady zdržovat. Jestli tuhle loď potopila hryzounská fregata, o které jsem zaslechl, že se v těchhle vodách pohybuje, nejspíš příště nadělá třísky z nás.“

Dáma ve zbroji pochopila, že kapitán má pravdu, a nic dalšího už k tomu neřekla. Nicméně tři lučištníci umístění poblíž záde začali na skřeta vysílat šípy. První dříky ho minuly. Roli v tom sehrála vzdálenost, pohyb korábu i fakt, že hromada trosek, jíž se skřet i námořnice drželi, se neustále točila dokola. Pak jeden šíp konečně trefil hryzouna do boku. Skřet zachrčel, jak je pro ně typické – ten zvuk je nezapomenutelný. Trosečnice se začala plazit k němu. Málem sklouzla do vody, ale udržela se. Skřet se ji pokusil kousnout, ale neměl na to dost síly ani rychlosti. Žena ho jednou rukou chytila za krk, druhou mu vytrhla šíp z boku, vrazila mu ho do oka a ještě s ním pro jistotu otočila.

Zalapala jsem po dechu.

Zнала jsem násilí šermířského cvičiště, už jsem viděla ulomené zuby, zakrvácené hlavy i zlomené prsty. Také jsem měla dost zkušeností s krvavými pracemi na venkově a věděla jsem, jak se zavěšují prasata a vysoká, jak se utrácí nemocný dobytek, jak se bičují otroci a popravují kapsáři a dezertěři. Ale tahle záležitost s šípem a okem a rozmašírováním skřetova mozku přímo v lebce byla tak nečekaná a brutální, že jsem doslova ztuhla hrůzou.

Znovu jsem si uvědomila, že nejsem na žádné vojenské přehlídce ani na zápase.

Vyrazili jsme do nelítostné války.

Vojáci na naší lodi začali jásat. Vzápětí se k nim přidala posádka té vedlejší. V naší flotile plula spousta přepravních korábů, ale jen několik bitevních lodí, navíc pouze ty menší. Náš nejlepší doprovod, královská galeona zvaná *Mohutná medvědice*, narazila na skřetí vodní past a kvůli řadě poškození posádka musela zakotvit a pustit se do oprav.

Teprve díky tomu jásotu si trosečnice všimla, že jsme poblíž. Budiž jí k dobru, že nezačala žadonit o záchranu. Místo toho nám zamávala rukou zbrocenou nazelenalou skřetí krví.

Námořníci znovu zajásali. Někteří vykřikovali hesla jako „Ať při tobě stojí bohové!“ nebo „Mithrenor tě ochraňuj“. Jeden z mála mladíků na lodích plných žen zavolal: „Vezmeš si mě?“

„Vezmu!“ odpověděla trosečnice zesláble.

Tím si vysloužila třetí vlnu jásotu, hlasitější než první, protože nám všem ukázala, že je kurážná, a navíc správná Spanthka.

Jenže pak to kolem ní zabublalo a vzápětí celý ostrůvek trosek zmizel pod hladinou. S ním zmizela i námořnice a skřet.

Jásot utichl.

Všichni zmlkli.

Právě jsem na vlastní oči viděla, jak v této válce zemřel skřet i člověk, a to jen pár okamžiků po sobě. Od té doby mě často napadalo, o jak příhodnou událost šlo.

Naše dva druhy jsou sezdány ve smrti.

2.

Během dlouhé plavby jsem občas pátrala mezi tvářemi na palubě nejbližšího korábu po svém bratrovi Amielovi, abychom si mohli zamávat. Přinášelo to útěchu nejen mně, ale hlavně jemu. Nebyl to žádný válečník a tahle výprava do okupované Gallardie ho děsila ještě víc než další zelenáče, vězně i staré veterány, kteří se plavili s ním.

Zahlédla jsem ho i krátce po té epizodě se skřetem a ženou.

Měl na sobě pěkný sametový dublet v odstínech holubí šedi a stříbrné. U pasu mu visel jeho obřadní meč. V armádních zkouškách neuspěl, ale slušelo se, aby jakožto syn vévody nějakým způsobem přece jen sloužil. Narukoval tedy jako nadpočetný voják, byl přidělen jednomu čaroději a měl podléhat jeho rozkazům.

Nebyl to jen tak ledajaký čaroděj, nějaký podpalovač ohýnků nebo snovač iluzí, amuletů lásky či tetování, která vás možná ochrání a možná neochrání před drobnými kouzly. Fulvir byl snad nejmocnějším kouzelníkem v Zemích koruny a téměř jistě nejsilnějším z těch, kteří v této válce otevřeně bojovali na naší straně. Skřeti ho znali, báli se ho a přáli si jeho smrt. Můj bratr sice nebyl bojovník, ale i tak mířil do války a mně se to vůbec nelíbilo.

Prohlédla jsem si Amiela pozorněji.

Co to má ve vlasech?

Bílé narozeninové stuhy!

To znamenalo, že je čtvrtého povříslí.

„No to jsou ale pitomé osmáctiny!“ ulevila jsem si.

„Čí?“ zeptal se kapitán. „Tvoje?“

„Rozhodně ne vaše,“ odpověděla jsem a on odpověděl tím šíleným smíchem žvýkačů rychlistu.

Mně ale opravdu nebylo osmnáct.

Nedávno jsem oslavila dvacetiny.

Amiel stál na přídi korábu *Lesní dáma* a cosi psal do notesu, který se nešikovně snažil udržet v suchu před vodní tříští. Moře bylo pořád hodně divoké. V prvních dnech po vyplutí z Hispanthie jsem svého bratra několikrát viděla zvracet. Dnes ale vypadal, že je na tom dobře. I já zažila mořskou nemoc, ale u mě rychle odezněla, protože nejlepším lékem je zůstat na palubě a to já jsem zůstávala.

Pozorovala jsem ho a dělala si o něj starosti. Jak by také ne?

Byl to můj Chichún.

Vlastně náš.

Všichni jsme mu říkali Hrášek, protože ze čtyř dětí vévody z Bragy se jako jediný narodil holohlavý. My ostatní jsme na svět přišli s jemnými černými vlásy, které nám brzy vypadaly a místo nich narostly hustší. Ale on byl můj. Vzpomínám si, jak jsem ho neobratně nosila, když mu byly dva a mně jenom čtyři, a všem vyprávěla, že Chichún je teď moje miminko.

Tehdy to bylo naposledy, co jsem si miminko přála.

Amiel přestal psát. Teď tam stál a křičel nějakou báseň na delfíny skákající kolem lodě. Byla to dobrá báseň o Mithrenorovi, bohu moře. Amielovy dlouhé vlasy vlály ve větru. Vypadal jako postava z nějakého romantického příběhu.

Kterého pitomce napadlo poslat takového chlapce do války?

A proč zrovna s čarodějem?

Věděla jsem, že Fulvir, zvaný Fulvir Vládce blesků, pomohl stvořit bojové korvidy, kteří teď vyčkávali v podpalubí pod mýma nohama. Pro své křížitelské schopnosti byl zván také Fulvir Otec zvrácenosti. Říkalo se o něm, že je šílený, ačkoli Molrované se kvůli svému lživému jazyku zdáli být všichni tak trochu šílení. Proč musel být Amiel přidělen zrovna tomuhle člověku? Mohl přece sloužit našemu bratru Polovi, který zastával pozici generála.

Ovšem nerada bych ho viděla jako doprovod našeho nejstaršího bratra Migaéda, protože Migaéd... byl složitá osobnost.

Já narukovala do experimentální jednotky, První lanzy korvidnic Jeho Veličenstva. Naším úkolem bylo zjistit, jak schopní jsou korvidové v zabíjení skřetů. Ačkoli jsme se usilovně snažili je vy-cvičit, zatím nám ukázali akorát to, že jsou dobří v zabíjení nás samotných. Moji ptáci mě tedy ještě nezavraždili, ale na vlastní oči jsem viděla, jak jednu rytířku zabil její krkavec – nutno říct, že šlo o rychlou smrt, ale nebyl to hezký pohled, pokud jste si neosvojili mystéria Nevěsty.

Všimla jsem si několika kopinic na palubě *Lesní dámy*, které se Amienovi za jeho vykřikovanou poezii škodolibě vysmívaly. Sebevědomě si vykračovaly směrem k přídi a očividně se chystaly mu něco provést. Rychle jsem došla k závěru, že pokud ve svém věku nebyly odvedeny už dřív, musí jít o vězeňkyně.

Umět hlasitě hvízdát je užitečné. Naučila jsem se to už jako malá holka. Hvízdla jsem a mnozí se po mně ohlédli, včetně těch výtečnic s kopími. Vyhrnula jsem si rukáv a ukázala jim tetování meče ovinutého třemi květinami. Možná ho na tu vzdálenost neviděly úplně jasně, ale přesto poznaly, o co se jedná. Květiny sice spočítat nemohly, ale znaly ten symbol a pochopily, že jsem několik let studovala Calar Bajat pod vedením mistra meče. Pohledem jsem těm kopinícím naznačila, že si je budu pamatovat. To už si mě všiml i Amiel a zamával mi. Stáhla jsem si rukáv a gesto mu oplatila. Pak mi poslal výstřední vzdušný polibek a já mu ho vrátila, jen trochu umírněněji. Na rozšafná gesta si nepotrpím.

Výtečnice se raději vydaly hledat si jinou zábavu.

Později jsem se mnohokrát pokoušela vybavit si tu báseň, kterou křičel na delfíny, ale nepovedlo se mi to.

„Co je to štěně zač?“ zeptala se Inocenta.

O Inocentě ještě hodně uslyšíte. Byla to moje nejlepší kama-rádka, pokud se nepočítají sourozenci. Menší než já, ačkoli sama nejsem moc vysoká, ale podsaditá a se silnými pažemi i nohama.

Její nejvýraznějším rysem byly rezavé vlasy, protože ty jsou v Hispanthii velmi nezvyklé. Ale spíš bych měla říct, že vlasy byste považovali za její nejvýraznější rys, dokud byste s ní nezměřili síly v boji. Pak byste si zapamatovali, že kvůli tomu, jak rychle se ohání sekerou, musíte sledovat její ramena, abyste dokázali odhadnout, kam zamíří příště, a přesto byste to nevykryli. A pokud by se vám náhodou podařilo zvednout štít na správné místo, udeřila by do něj tak silně, že by vám znehybnila ruku až k rameni. Pak by samozřejmě následovaly další úder rychlostí potlesku. Já jsem ji sice občas porazila, ale ne tak často, jako jsem porážela ostatní. To však mluvím jen o cvičišti. V boji na život a na smrt bych se s ní utkala nerada. Inocenta v sobě měla cosi zvířecího.

„To je můj bratr,“ odpověděla jsem.

„Amiel.“

„Ano.“

„Který taky jiný...“

„Proč?“

„Protože ten druhý je generál a tamten kluk má ke generálovi asi tak stejně daleko jako moje kozy.“

„Mám tři bratry. A ty žádné kozy nemáš, usekla sis je.“

„A useknu je i tobě.“

„Možná, když budeš dost rychlá.“

„Připomenu ti, žeš to říkala, až si je budeš sbírat ze země. Ten tvůj další bratr je taky generál?“

Byl sixt-generál. Takový generál nevelí armádám, ale nosí parádní zbroj bez jediného šrámu z boje. Je to generál bordelů a portrétistů.

„Ne opravdový.“

„Tak jaký tedy?“

Chvilí jsem přemýšlela, co o Migaédovi říct.

„Je to gambler bez špetky štěstí,“ odpověděla jsem nakonec.

Vtom někdo na vedoucím korábu vykřikl: „Země na obzoru!“

Blížili jsme se k pobřeží Gallardie.

Inocenta se zahleděla k horizontu před námi.

„Tak to jsme my všichni,“ zhodnotila.

Ještě před vyloďením bylo třeba nakrmit naše korvidy.

Hlad je dovede pořádně rozladit.

Otevřela jsem poklop a sešla po schodech do tmy. Smrad linoucí se z podpalubí mě doslova omráčil. Nešlo jen o to, že dole hřadovalo osmaosmdesát krkavcovitých ptáků velkých jako jelen, na to jsme byli všichni zvyklí. Nešlo jen o to, že dole páchly jejich výkaly, protože se tam nevětralo. Nejhuř v tom horku zapáchala jejich potrava hniјící v sudech. Kusy koz, ovcí a psů, ovoce, plesnivých tvrdých krekrů a ryb lapených do lodních sítí uzrály po týdnech plavby v něco, čím by nekrmili ani čerti hřišníky v pekle. Jenže naši obrovští bratřenci vran a havranů byli duší mrchožrouti a žaludek měli silný jako kovádlina. Samozřejmě upřednostňovali čerstvé maso a ze všeho nejvíc jim chutnaly vnitřnosti, ale když měli hlad, nepohrdli ani těmi odpornostmi ze sudů.

Věděla jsem, že při krmení si budu muset dávat zatraceně dobrý pozor na ruce.

„*Nourid*,“ zachrčel jeden typickým hrubým hrdelním hlasem. Jídlo.

Několik dalších to po něm hned začalo papouškovat. Jeden na mě dokonce zavolał: „Galva.“ To byl můj krasavec, Bellu, který byl podle mě ze všech nejsilnější, ačkoli nemohu tvrdit, že bych soudila nezaujatě. Dalgatha, moje drobná krasavice, dodala: „Dom Braga, Galva dom Braga,“ protože ta z nich byla nejchytřejší a uměla si zapamatovat i dlouhá jména. Občas jsem přemýšlela, zda by mého

otce, Roderiga Elegia dom Bragu, vévodu bohaté provincie, urazilo zjištění, že si naše jméno bere do úst zobák, který se chystá zhltnout takové odpornosti. Nejspíš by ho to znechutilo míň než pohled na to, jak se v nich hrabe jeho vlastní dcera.

Vyvalila jsem první sud a chopila se lopaty.

Všechny ženy z mé lanzy pracovaly s bojovými korvidy už téměř rok. Upevňovaly jsme pouto s našimi partnery, ale zároveň si je občas střídaly mezi sebou, aby případná smrt jedné z nás neznamenal nutnost její korvidy utratit. Taky jsme se všechny střídaly v krmení, aby ptáci věděli, že kdyby nic jiného, jsme jim užitečné. Pro naše partnery jsme byly něco jako rodiče, učitelky a spolubojovnice zároveň. Aspoň doufám, že tak nějak mě viděli Bellu s Dalgathou.

Bellu rozhodně.

„Galva je mrcha,“ zakrákal Richu, Inocentin zlomyslný samec. To ho naučila ona, slyšela jsem to. Ale jelikož jsem ho slyšela říkat totéž i o ní, příliš jsem se tím netrápila. Občas se o meč rízne i ten, kdo se jím ohání. Nejčastěji ze všeho Richu říká „au“. Ne že by ho něco bolelo, ale protože už to od lidí, s nimiž přišel do styku, slyšel opravdu mockrát. Rád lidem ubližuje. Ostrý a tvrdý zobák korvida umí při troše snahy probodnout kroužkovou zbroj nebo servat svaly z paže. Ptáci, kteří napadali své velitelky až příliš, byli utraceni, což si všichni uvědomovali. Ti, kteří přežili, nám neubližovali zle. Richu například rád kloval lidi do kožené či kroužkové zbroje, čímž jim způsoboval modřiny, ale nic vážnějšího. Dotyční při tom vždycky vyjekli „au“ a ten mizera to po nich opakoval jako správný *jiľnaedu* krutý idiot. Celým jménem se jmenoval Censerichu, protože schválně a příšerně prděl, jako když máchá kadidelnicí, akorát tohle *kadidlo* se na žádném tržišti neprodává.

Brzy se začalo smrákat. Zůstala jsem nahoře na palubě, místo abych s ostatními šla hrát chytte dámu, ačkoli tuhle karetní hru mám radši než věže, které z lidí umí udělat zvířata. Kvůli věžím už bylo prolito mnoho krve, sama jsem toho byla svědkem. Zato při

chyťte dámu nikdo neumírá, protože se nehraje o peníze, aspoň ne v dobré společnosti.

Na palubě zůstala i naše velitelka Nouva.

„Krásný západ slunce,“ prohodila, čímž zahájila rozhovor. Samy jsme s žádnými banalitami za vyššími frčkami chodit nesměly, ale po vyzvání jsme s nimi mluvit mohly. Nad mořem, které se konečně uklidnilo a povalovalo se stejně líně jako perleťová ovesná kaše, nachověla nebesa posetá drobnými mráčky. Nejsem ale žádná básnířka jako Amiel, postačí tedy říct, že by si zasloužila popsat od něj, ne ode mě.

„Moc krásný,“ souhlasila jsem.

Stejně jako byla krásná i Nouva, svým způsobem. Ne jako romantická panna s věnečkem kvítí ve vlasech, ale jako spolehlivý nástroj, který je příjemný na pohled. Její sytě hnědá pleť a modročerné vlasy šeptaly o hispantských horách, kde je hluboko zakořeněná krev starého keshského impéria. Její ostré lícní kosti a ušlechtilý orlí nos jako by byly vyřezané ze dřeva. Podobné rysy byste našli také v mém rodu, ale naše pleť je už světlejší a oči spíš klasicky pomněnkové než imperiálně zlatohnědé.

Nouva byla o deset let starší než já a bojovala už v Ukrutné válce. Nějaký skřet jí tam ukousl levý palec, ale pořád ještě dokázala udržet štít a velení jí šlo přirozeně. Její korvidi se jmenovali Hvízda a Gannet. Hvízda byla stejně drsná jako její paní, Gannet snad až příliš jemný. Nikdy se neprovdala. Nebo abych se vyjádřila líp, provdala se za meč a štít. Přemýšlela jsem, zda bych se uměla vydat stejnou cestou. Raději to než se nechat odeslat do postele nějakého cizího prince, prosténat v bolestech půl tuctu porodů a – pokud bych je přežila – dohlížet na kuchtíky a sluhy, přehlížet manžellovy zálety a špatné vychování a být milována míň než lovecký pes.

Nouva Livias Monçera byla *lanzamachura*, v překladu mistryně kopí. Kopím nás vládlo nemnoho, ale slovo lanza označuje i bojovou jednotku. Odpusťte, pokud se budete cítit zahlceni vojenskými termíny. Pokusím se tomu vyhnout, nicméně mám dojem, že některé body je třeba objasnit. Když říkám *lanza*, můžu tím myslet kopí nebo také jednotku čítající mezi padesátkou a stovkou

bojovníků. A když říkám *daguera*, můžu tím myslet dýku nebo také jednu z poddůstojnic lanzamachury. První daguera byla Inocenta, která stála těsně pod Nouvou. Já byla druhá daguera, ač jsem neměla žádné předchozí zkušenosti z boje. Díky mému původu mi sice zkraje nabídli hodnost lanzamachury, ale kdyby mi šlo o hodnosti, nehlásila bych se dobrovolně do téhle jednotky. Bylo správné, aby měla velitelku, která už prošla skutečným bojem. K tomuhle děsivému experimentu jsem se upsala proti otcově vůli. Abych zapomněla na to, že jsem dcerou vévody z Bragy, ne abych toho využila.

Chtěla jsem vyzkoušet, co jsem se naučila, a chtěla jsem sloužit.

Vyrazila jsem do Gallardie zabíjet skřety, protože nás připravili o všechny koně.

Naše rodina chovala početná stáda, dokud se kontinentem nepřehnal skřety vytvořený koňský mor, kterému říkáme kulhavka. Ten nás o všechny koně připravil. Tedy téměř o všechny.

„Doneslo se mi, že tvůj bratr Pol byl po smrti Jabata jmenován třetím nejvyšším velitelem celé Západní armády.“

„Přišel mi od něj dopis, ve kterém stojí totéž.“

V bitvě o Orfay jsme prohráli už před měsícem. A to drtivě, o čemž můj bratr věděl víc než většina. Napsal mi o tom. Dostala jsem ten dopis těsně před naloděním. Zněl takto:

Nejdražší Galvicho,

jsem nadšený, že se máme po tolika letech opět shledat, ač by si jeden přál, aby tomu bylo za příjemnějších okolností. Je mi jasné, že naše početné povinnosti nám zabrání strávit spolu tolik času, kolik bychom si přáli, ale udělám vše, co bude v mých silách, abych tě u sebe ve stanu mohl přivítat, jakmile nám to časové možnosti dovolí. Pokud bych tobě nebo našemu malému Hráškovi mohl být nějak nápomocný, dej mi vědět po jakémkoli vojenském poslu, kterého uvidíš, v nezbytném případě i po komkoli z cechu běžců na účet příjemce.

Vaši flotilu očekáváme v přístavu Espalle, který jsme nedávno opět dobyli. Sice nezůstal ve spárech skřetů dlouho, ale přece jen se na něm stačili podepsat, tak s tím počítej. Uvidíš, že to kdysi bývalo hezké město a že i dnes se v něm najdou příjemná zákoutí, ale naši nepřátelé jsou vražedná metla, která zničí, na co sáhne, spal je Sath na popel.

Mám novinky.

Vzhledem k nešťastné smrti generála Jabata, velmi odvážného muže, který sloužil už s naším otcem v Rytířské válce ještě za starých dobrých časů jízdní kavalerie, která skřety vždycky zadupala do bitevních polí kopyty, jsem povyskočil z pozice kvart-generála na místo terc-generála, čímž se mi úměrně rozrostly i povinnosti. Není to nic, o co bych usiloval, nicméně král a jeho rada Pilířů mají pocit, že je zapotřebí mladé krve a čerstvých nápadů. Vzhledem k tíze naší porážky u Orfay, která na mě těžce doléhá, si nepřipadám ani mladý, ani čerstvý. Cítím stejnou měrou vinu i úlevu, že jednotky pod mým velením dorazily příliš pozdě. Jinak bych byl nyní už mrtvý jako Janat nebo prima-generál dom Lubezan, vrchní velitel Západní armády. Lubezana má ve funkci nahradit jistá terc-generálka, která si na západě připsala řadu vítězství. Má se jednat o ženu, která se na své místo dostala díky schopnostem, ne díky původu. Všichni jí říkají Pragmaticka.

Doufám, že se jí podaří situaci obrátit.

Pokud mám být upřímný, prohráváme.

Porážka u Orfay byla nejdrtivější od Ukrutné války.

Zde si dovolím odbočit, abych řekla, že druhá válka se skřety, nazývaná Ukrutná, mi nesmazatelně utkvěla v paměti, ačkoli jsem byla příliš malá, než abych ji viděla na vlastní oči.

Stejně jako tato válka se z velké většiny odehrála v Gallardii, avšak nevyhnutelně se rozlila i do Untheru, Hispanthie i dalších Zemí koruny obývaných lidmi. Můj otec se vzhledem ke svému postavení vždy o porážkách našich spojenců dozvěděl jako jeden z prvních. A že jich bylo mnoho.

Vzpomínám si, jak na brány našeho panství zaklepali běžci z cechu ve žlutých suknicích. Nesli zprávu pro mého otce, a než se rozběhli přímo za ním, jenom si rychle lokli vody. Neodkladnost zprávy se pozná podle toho, jak běžci pijí po dlouhém běhu za horkého dne a jestli se zastaví, aby si trochu oddechli a setřeli si pot.

Tihle se tím nezdržovali. Tehdy jsem to zažila poprvé.

Nikoli naposled.

Vzpomínám, jak jsem se na to všechno vyptávala mé holtské guvernanky Nunu. Tehdy už válka probíhala a vyslali jsme do ní první muže, což věděly i malé děti. Ale jelikož první válka se skřety, které se říká Rytířská, proběhla tak dobře, všichni očekávali, že s druhou to bude stejné. Tehdy se jí ještě neříkalo Ukrutná, protože jsme do boje zatím nevysílali farmáře s cepy, aby se v bitvě nechali pokosit jako pšenice.

Jako mnoha dětem se i mně zdávalo o skřetech.

Což platí dodnes.

S tím rozdílem, že dnes se mé sny zakládají na faktech.

„Bála by ses, kdybys potkala skřeta, Nunu?“ zeptala jsem se jí hned toho prvního dne.

„Já žádného skřeta nikdy nepotkám a ty taky ne,“ pravila má guvernanka.

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože až do Hispanthie skřeti nepáchnou. A zvlášť ne do Bragy.“

„Ale co když ano?“

„V tom případě by udělali velikou chybu, protože by je tvůj otec zabil.“

„Nevím, jak by je dokázal zabít. Vždyť teď kvůli skřetům chodí o dvou holích.“

„Tak pošle své muže, aby je zabili.“

„Stejně jako je zabíjejí muži v Gallardii?“

„Tak nějak.“

Abych se vrátila k tomu dopisu, tohle Pol psal o Orfay:

Nejprve naše armády uslyšely hlas karnyxu, zvláštní trubky, kterou používají, aby nás vyděsili. Slyšel jsem ten zvuk zdaleky a občas ho slyším znovu v nočních mürách.

Jeden z jejich kouzelníků vyslal k nebesům sigilia, jimiž u vojáků, co k nim vzhledli, vyvolal nevolnost. Nemohl našim armádám ublížit zpříma, neboť ocel magii odráží, ale pracoval zdaleky a vyslal sigilia vysoko. Než se mezi muži rozšířil rozkaz, aby se nedívali vzhůru, ale k zemi, dobrá třetina těžké pěchoty zvracela do přileb a sotva se držela na nohou. Pak na nás vyslali ghally, odporná stvoření vzniklá křížením lidských otroků. Chovají je pod zemí, aby pořádně narostli a získali sílu. Jsou bledí jako tresky a napůl slepí, přes dva metry vysocí a pobláznění mytologickými lektvary. Mimo jiné užívají božské mléko, nechutnou drogu, která zbarvuje oční bělmo do žluta a zotročuje mysl. Představ si tyhle čtvrtunové obry netečné k bolesti, oděné od hlavy až po paty ve zbroji a máchající ohromnými palicemi a dvouručními meči, které bychom ty ani já ani nezvedli, natož abychom s nimi bojovali, jak útočí na naše řady právě ve chvíli, kdy naši muži a ženy zvracejí ovesnou kaši a potácejí na roztřesených nohách. Poté co rozprášili naše vojsko, nasadili pojízdné palisády tlačené obrněnými válečnými kanci, na nichž seděli skřeti střílející z kuší nebo vrhající oštěpy. Slyšel jsem, že váš výcvik je zaměřený právě na ně. Těšíme se nadějí, že vaši korvidi by se mohli ukázat jako účinná protiváha.

Vševědoucí Sath ví, že bychom pomoc opravdu využili.

Blíží se další bitva. Slavné město Goltay je v ohrožení, a pokud padne, skončí to ještě horším masakrem než na pláních u Orfay. Západní armáda se vydá zabránit jeho pádu nebo ho získat zpět. Tento střet by mohl rozhodnout další průběh války a jestli bude Gallardie osvobozena, nebo zda nepřátelé vedle ní zotročí i Hispanthii.

Nebudu před tebou zastírat, že bych si přál, abys bývala zůstala doma.

Tvé postavení ti zajišťuje jistá privilegia. Král ví, že krev významných rodů musí přežít. Jsem si dost jistý, že jako vévodova jediná dcera jsi předurčena ke sňatku, a dobrému sňatku, navzdory tomu, jaký dojem jsi udělala na syna krále Conmarra, když se o tebe před třemi léty ucházel.

Tady se opět zastavím, abych vám mohla povědět, jak mě tehle Durwain, třetí syn holtského krále Conmarra, zastavil mezi lekcemi na Vysoké šermířské akademii Calar Bajatu. Dožadoval se, s požehnáním mého otce, abych se s ním sešla. Navrhl společný piknik u nedaleké řeky. Přijala jsem ho víc než zdvořile. Nejvíc se z jeho návštěvy těšili ostatní studenti, neboť holtští princové se v Hispanthii moc často neukazují. Uživala jsem si hudebníky, které přivedl s sebou, i konverzaci s ním, aspoň zpočátku. Křepelka byla výborná. Jablečný cider nebyl špatný a jablečná brandy také ne, ačkoli upřednostňuju víno. Jenže chlad v Holtu zabije všechny hrozny až na ty kyselé, ze kterých nic dobrého není. Pochválil mi vynikající holtštinu. Odpověděla jsem mu, že pokud to myslí vážně, pak bych měla poděkovat své holtské guvernance Nunu. Na oplátku jsem ocenila jeho mátově zelený dublet, hedvábný a velmi příjemný, pokud člověku na podobných věcech sejde. Potom propustil hudebníky a já jsem řekla, že bych se měla vrátit na kolej. On ale naléhal, abych zůstala, a tak jsem zdráhavě poslechla. Když zneužil mé nezkušenosti a pokusil se mě osahávat, bylo mi jasné, že strávil víc času studiem svádění než zápasu a že má na sobě víc krajek než svalů. Budiž mu k dobru, že to místo u řeky, které vybral, bylo opravdu krásné. Pořád ho vidím, jak se vedle překrásné vrby a rozbité láhve od cideru sklání nad hladinou a ze zlomeného nosu mu crčí krev. Také si vybavuju orobinec a ostrožku stračku. Domů jsem se vracela nedotčená, až na malý šrám na koleni od jeho zubu, o který, jak jsem se doslechla později, nakonec přišel.

Můj otec v omluvném listu pro holtského krále vyjádřil lítost nad tím, jak nešťastně princ uklouzl a poranil se. Prý měl být varován, jak zrádný může říční břeh být. Král Conmarr odpověděl,

že hoch se musí naučit rozpoznat suchou půdu od kluzké a přispůsobit své další kroky terénu.

Durwain zemřel krátce po začátku třetí války. Byl zabit při přepadení. Dalších třicet jeho strážců padlo při pokusu ochránit jeho tělo před únosem.

Neuspěli.

A teď pokračujme s Polovým listem:

Sestřičko, tohle je nejhorší místo, jaké jsem kdy poznal, a neříkám to, abych tě vyděsil, protože si myslím, že vyděsit tě není snadné. Jen tě chci upřímně a bez vytáček připravit na to, co tě čeká. Hryzouni nás berou jako zvířata, a když už někoho z nás zajmou, neznají ani špetku milosrdenství, jaké si lidé ve válce navzájem projevují. Neposílají nás rodinám výměnou za výkupné, neošetřují nám rány. Neuslyšíš žádné zkačky o životě v jejich žalářích, protože to jsou spíš chlívky a nikdo se z nich nevrací. Města ztracená v Ukrutné válce, která unikla zkáze, spadají pod hordské právo, což ve skutečnosti znamená samovládu, až na to, že jsou v nich zakázány zbraně a zbroj, a dokonce i kovové nástroje. Tato města jsou povinna odvádět devátky z vlastních obyvatel. To znamená, že každý devátý je převezen do lidských farem, a přednost mají bezdětní. Při dosažení pohlavní zralosti je každý občan podroben hordskému řezu a také je mu přeseknuta vnější šlachy silnější nohy. Takto poznamenaní lidé se zotaví natolik, aby zvládli chodit a pracovat, nikdy už ale nebudou dobře běžet ani skákat. Při delším pochodu se rychle unaví a pod tlakem udrží rovnováhu jen za cenu velkých bolestí. Takové to je. Podle hordského práva musíme být poslušni jako dobytek, ale sami se živit a množit. A pokud nějaké město nedokáže plnit hryzounské požadavky, okamžitě ho zmasakrují.

Mezi nejvyššími veliteli probíhá intenzivní debata o tom, proč skřeti tentokrát zvolili tak tvrdý přístup. Někteří si myslí, že se v lidských farmách rozšířila nějaká dědičná chorooba a hryzouni potřebují čerstvou krev. Jiní tvrdí, že jejich

jasnovidci varovali Imperatrix a její generálskou radu, že hordská vojenská převaha je pouze dočasná a že lidé brzy přijdou s novými zbraněmi nebo magií a že Gallardie by měla být zlomena a Hispanthie vypleněna, dokud nad námi pořád mají navrch.

Jsem zastáncem této druhé teorie a doufám v její pravdivost.

Hispanthie i další země dálných vlajek bojují, aby udržely aspoň ty části Gallardie, které skřetům ještě nepadly do rukou. I zde se dají najít drobná potěšení, jichž se mi dostalo vrchovatě. Bývala to krásná zem. Možná dokonce ještě krásnější než naše vlast, pokud vůbec smím vyslovit tak kacírskou myšlenku. Avšak místa, jimiž prošla válka, jsou plná smrti, zkázy a nemocí a přeživší sužuje natolik hmatatelné zoufalství, že by se člověku zarylo do morku kostí a oslabilo jeho vnitřní odhodlání.

Ale právě proto přece máme bohy, ne?

Aby nás pozvedli, když umdléváme, aby nás obcerstvili, když krvácíme víru.

Odvádíme tu životně důležitou práci a s pomocí Sathovy záře a s jeho teplem v srdcích snad ještě můžeme zvítězit a zatlačit hordské síly aspoň zpět za linie stanovené poslední smlouvou, když už ne za hranice celé Gallardie. Sath je velkým nepřítelem skřetů. Jeho světlo žhne kolem okrajů jejich temnoty a jistě je dokáže zahnat pryč stejně účinně, jako si slunce po dlouhé nadvládě noci bere zpět to, co mu náleží. V mystických svatyních Sathových chrámů prý uchovávají střípky samotného slunce, které žhnou takovou slávou, že na ně dokáží pohlédnout jen kněží. Slyšel jsem dokonce píseň o tom, jak Sath jednoho dne rozhodne, že už jsme trpěli dost, a naučí své služebníky skout tyto střípky v oslnivé zbraně. Je možné, že by se skřeti jasnovidci báli právě toho?

Nevím, kolik toho Gallardie může ještě vydržet.

Možná nese nejtěžší břemeno z toho důvodu, že víc než Satha uctívá tolik jiných božstev.

Možná díky tomu Hispanthie zvítězila v Rytířské válce a v Ukutné tolik netrpěla. U nás také ctíme i jiná božstva, zvláště na venkově, ale přinejmenším v civilizovaných místech, jako například v našem slavném hlavním městě Sevedě, nebo v bohatých regionech, jako je Braga, kde vládne náš otec, sedí v čele stolu vždycky Sath.

Věřím, že s pomocí Zářivého můžeme vyhrát. Musíme. Co jiného nám zbývá? Ustoupit zpět do Hispanthie a počkat, až překročí práh našich dveří? Pokud je nezastavíme tady, dojde na to. Pokusí se přejít přes Modré hory, ještě než zavládne zima, a podrobí naše města hordskému právu. Nejprve na severu a potom na celém území.

Chápu nutnost povolat ženy, starce a něžnější povahy. Přesto bych raději bojoval neobtěžkáván navíc ještě starostí o tebe a o Hráška.

Vyhledej mě, má malá sestřičko.

Budu ti nápomocen, jak to jen půjde.

Tvůj věrný

Pol dom Braga

Ten dopis jsem vám ukázala, protože se mě Nouva, moje velitelka, zeptala na bratrovo povýšení. Nyní se vraťme na palubu *Dýky královny deště*, do posledního večera před vyloděním, do zvláště poutavého západu slunce.

„Jednou jsem se s ním setkala,“ prozradila mi Nouva o Polovi.

„Ano?“

„V Sevedě. Byl velmi milý. Připomíná mi Ganneta.“

Tomu jsem se zasmála, protože mi to taky tak připadalo. Nouvin korvid Gannet byl stejně jako můj bratr Pol silný a urostlý, ale ne vždy se dokázal dostatečně rychle zorientovat, když se ostatní začali přetahovat o výhodnější pozici. Přesto jsem si neuměla představit, že by Pola mohlo čekat cokoli jiného než vzestup. Byl spravedlivý a spolehlivý a já si byla jistá, že tyto vlastnosti k tomu jistě postačí.

Jak málo jsem toho o světě věděla.

Ještě chvíli jsme si s Nouvou povídaly, dokud se slunce za křiku nočního ptactva nesklonilo za zvlněný obzor a nebesa nezmodrala odstínem, který byl sotva světlejší než černé moře. Pak se Nouva odebrala do podpalubí za divokými dámami pod jejím velením a mě zanechala větru a hvězdám. Noční obloha nevypadá nikde tak úchvatně jako právě na moři. Ačkoli totéž se říká o poušti a tam jsem ještě nikdy nebyla.

Na západě se už nad horizont vyhouply Neréniny oči, dvě ametystové hvězdy. Věděla jsem, že během chvíle vystoupají vysoko na nebesa, jelikož kralují letní obloze. Nerène je nejoblíbenější z několika bohyní, do jejichž gesce spadá oblast lásky, proto dává smysl, že je Gallardanka.

Gallardie je zemí umění, dobrého jídla a sochařství. Na každém aspoň trochu důležitém dvoře si korunované hlavy drží gallardského šéfkuchaře, portrétistu nebo učitele tance. Nikde není půda černější ani úrodnější, snad jediné s výjimkou Untheru. Žádné víno není tak lahodné, snad jediné s výjimkou několika hispantských odrůd, které jsou dle mého mínění skutečně nejlepší. Opět však připouštím, že mohu být zaujatá. Nejraději mám vína tak tmavá, že skrz ně není vidět, a tak suchá, že vás téměř pálí v hrdle, a taková se rodí spíš v sušším a teplejším podnebí snědé Hispanthie a její vápenaté půdě.

Gallardská vína bývají lehčí a sladší, ačkoli několik odrůd pěstovaných na jihu Gallardie může soupeřit s těmi z mé vlasti. Podle písní se mají pít z těl milenců. V každém větším gallardském městě najdete chrám zasvěcený bohyni Nerène. Oproti tomu vlastního boha války ani smrti nemají, ty si vypůjčili od nás, z Untheru a z gunnského území.

Vlastně žádný div, že skřeti napadli právě vznešenou, jemnou Gallardii.

Ale nyní jsme do ní mířili i my.

Dopluli jsme do Espalle, středně velkého města s klidným hlubokým přístavem. Rozkládá se v zálivu tvaru půlměsíce a také kopečky nad ním lemují zářivě barevné domky a sídla. Jak z východní, tak ze západní strany ho ohraničují bílé útesy, které se tyčí mezi blankytným nebem a temně modrým mořem. Maják na Krabím ostrově kousek od města pořád ještě stál, avšak jeho oheň už vyhasl a nemohl varovat žádné lodě před skalisky zvanými Zuby vdovy, která se zvedají z druhé strany východních útesů. Z moře jsou vidět, ale z města ne. Na východních útesech jsem zahlédla pevnost. Později jsem se dozvěděla, že se jmenuje Buben. Do tohoto bubnu musel někdo bušit vší silou, protože celá jeho severní zeď se zhroutila, podkopená hordskými sapéry, a vápencové hradby byly v prostorech zásobárny sežehlé na uhel. Dále na východ jsem si všimla amfiteátru, který pochází ještě z dob Keshe, a také podivných obrovských tváří.

Ty obličejce, vytesané přímo do skal, měly jednoduché rysy a příliš velké oči. Nejspíš je vytvořil některý ze starých kmenů, ještě než se Kesh rozšířil dál na sever a přinesl zpevněné cesty pro slony, matematiku, vědy a ušlechtilé umění. Poblíž se zastavila jedna z bojovnic z mé lanzy, jako by věděla, že o těch tvářích přemýšlím. Byla to Alisenne. Její otec pocházel z Gallardie a patřil k cechu běžců. V mládí býval slavný, protože vyhrával různé závody. Jelikož jsem měla vyšší postavení než ona, zahájila jsem hovor: „Víš, komu patří?“

„To jsou Rybáři z Espalle. Staří bohové. Hledí na moře a lákají ryby do sítí.“

Nad útesy kroužili křičící racci a rybáci.

„Hryzouni se tu nejspíš neudrželi dost dlouho na to, aby stačili zničit hnízdiště,“ poznamenala Alisenne. „Skřeti nesnáší ptáky. Jsou jednou z mála věcí, které se bojí.“

Alisenne už měla nějaké zkušenosti a do naší lanzy se přihlásila dobrovolně. Byla z nás nejlepší lučištnice a jakožto poloviční Gallardanka se hodila jednak jako tlumočnice a jednak pro vyhledávání potravy.

Inocenta se zlomyslně usmála.

„Ano. Mileráda je představím našim dětem.“

V podpalubí hlasitě zakrákalo několik korvidů, jako by věděli, že na ně přišla řeč.

Nezakotvili jsme zrovna hladce, několikrát jsme při tom nepříjemně vrazili do mola.

Dostat ptáky na pobřeží bylo náročné.

Vypochoďovaly jsme po můstku a seřadily se na náměstí Kotev ve stínu šibenic, na nichž se houpali oběšení zločinci. Rovněž tam čekalo mnoho raněných na transport domů. Začali nás obtěžovat všemožní žebráci, děvky, a dokonce i malé děti. Všichni se nám snažili prodat amulety ze skřetích zubů nebo jejich bezbarvých vlasů. Nouva rozbila nos jednomu prostitutovi, který se jí neustále pletl do cesty, a potom už nám všichni dali pokoj. Pořád si pamatuju, jak si z kloubů na ruce setřela jeho líčidla. Inocentu to náramně pobavilo a mě napadlo, jestli netrpěl nějakou kožní nemocí, že se nalíčil až tak silně. Nouva pak dlouho páchla jeho parfémem, čemuž se Inocenta rovněž dlouho smála.

Pak jsme se vydaly s řadou korvidů do města. Držely jsme naše velké černé ptáky ve čtyřstupu mezi sebou, ačkoli v užších uličkách jsme se musely nesourodě rozdělit.

Nás bylo osmačtyřicet, jich osmaosmdesát.

Většina z nás měla ptáky dva, ale některé jen jednoho.

Původně jsme začaly na padesátce a stovce, ale během dlouhého výcviku v Galimburu někteří ptáci onemocněli nebo je bylo třeba utratit a jedna bojovnice byla zmrzačena a druhá zabita, obě svými korvidy.

Obyvatelé města, kteří se do něj po útěku znovu vrátili, chtěli naše korvidy samozřejmě vidět. I jednotlivě na ně byl krásný pohled, ale když se pohybovali společně ve vyrovnané řadě, působili doslova *majestátně*. Když zavřu oči, pořád ještě si je umím vybavit. Uhlově černé peří hýřící modrými odlesky, mohutné zatočené zobáky i chrániče prsou, které si zvykli nosit. Dokonce i Inocentin zlomyslný Richu si je od ní nechal nasadit. Toho dne se chrániče v záři ostrého slunce jen blyštěly. Stejně jako ostruhy, které jsme jim připnuly ke spárům, pětadvaceticentimetrové břitvy, s nimiž mohli hravě rozpárat i vola, což jsem viděla na vlastní oči. Jedním z rozdílů mezi našimi obřími bojovými korvidy a obyčejnými vránami, z nichž je náš kouzelník vyšlechtil, byl způsob, jakým chodili. Vrány a havrani působí na zemi poněkud neohrabaně, kolíbají se při chůzi jako starci nebo hopkají. Ovšem do žil korvidů museli přimíchat i krev velkých ptačích běžců z Axy, jelikož se nekolíbali.

Pochodovali.

Stejně jako skřeti vypadali každým coulem jako rození zabijáci, jimiž také byli.

Lidé, kteří toho o nich mnoho nevěděli, se nás občas zeptali, zda na nich také jezdíme. I kdyby to bylo možné, nemyslím, že by nás strpěli na svých hřbetech. Na to byly jejich kosti příliš křehké. Zároveň byli i příliš těžcí na to, aby opravdu létali. S pomocí máchání křídel však uměli pozoruhodně daleko skákat.

Pokud se někdy podaří vyšlechtit ještě větší korvidy, stejně bych na nich nechtěla jezdit.

Nejsou to koně.

Nejsou to psi.

Jsou to *corvidae* a na světě není nic, co by se jim podobalo.

Náš průvod nikdo nevítal jásosem.

Mnozí žebrali, ale neměly jsme při sobě žádné jídlo. To putovalo na povozu s běžnou armádou, která tudy už prošla.

Třetí Skřetí válka načíнала třetí rok.

Gallardané trpěli způsobem, který jsem si tehdy ani neuměla představit. Všichni si dávno zvykli na pohled na vojáky vracející se domů zpřelámaní, popálení, o několik prstů či končetin kratší, osleplí nebo s myslí otupělou následkem nekonečného množství hryzounských jedů.

Já ale na pohled na zmrzačené či beznadějně děti zvyklá nebyla.

Nebyla jsem zvyklá vidět hlad v až tak extrémní podobě.

Hlad však nebyl tím jediným, čím trpěli.

Všichni obyvatelé Espalle vypadali, že je válka nějakým způsobem poznamenala. Buď kulhali po hordském řezu, nebo vypadali staře, dokonce i malí chlapci a malé dívky, nebo měli vlasy prořídlé smutkem či nemocí.

Gallardsky téměř nemluví, ale jelikož jsou naše jazyky příbuzné, rozumím víc, než umím sama říct. Proto jsem pochopila část z toho, co si o nás místní říkali. Zahlédla jsem jednoho malého *gailu* s ošklivou dlouhou jizvou na hlavě, kterou měl podél celé lebky místo vlasů. Hned mě napadlo, že byl skalpován.

Ten napůl skalpovaný chlapeček se zeptal své matky, proč neneseme žádné prapory.

„Tyhle sem nepřišly dělat parádu,“ odpověděla mu. Pravda. Měla jsem dojem, jako bych v jejím hlase při pohledu na naše korvidy zaslechla jiskřičku naděje. Kolikrát už se asi vzňala, jen aby zas hned vyhasla? Město Espalle mělo dobrý přístav a vylodila se v něm a prošla jím už nejedna armáda. Přesto padlo.

K čemu by mohla být ani ne stovka bojových korvidů a ještě o polovinu míň bojovnic, z nichž většině dosud teče mléko po bradě? Stejnou otázku si ostatně kladla i armáda. Našli se v ní tací, kteří v našich ptáčích spatřovali velmi slibnou zbraň. A přesto se na velitelských pozicích stále ještě drželo dost mužů z časů minulých, kteří nad něčím tak novým ohrnovali nos, navíc když naši jednotku tvořily samé ženy. Dokonce i některé velitelky z měst pochybovaly o magii, jež korvidy stvořila, a velitelky z provincií ji nenáviděly, jelikož to považovaly za čarodějnictví.

Avšak tito obyvatelé Gallardie byli příliš zlomeni, než aby jim sešlo na tom, kolik božích či přírodních zákonů bylo porušeno, aby naši ptáci vznikli. Navíc při pohledu na ně nemohli pochybovat o jejich síle.

Jedna příliš vyzábblá holčička se vytrhla z matčina sevření a vyrazila směrem k Belluovi s úmyslem pohladit ho po zobáku. Pevně jsem sevřela jeho lano a odtrhla mu zoba stranou právě ve chvíli, kdy matka holčičku i přes její protesty znovu popadla. Maličká jí říkala něco jako: „Ne, mami, přišli nás zachránit, jsou to naši přátelé!“

Bellu je přátelský, tedy na korvida. Jenže bledá paže té holčičky měla stejnou velikost jako skřetí pařáty, které jsme je naučily cupovat a drásat. Upřímně jsem nevěděla, co se mu honí hlavou, když se na holčičku zadíval jedním zlatým okem a jednou, podruhé a potřetí mrkl.

Naštěstí se na ni nevrhl, což zcela stačilo.

„Hodný Bellu, ty můj krasavče.“

Jakmile to Dalgatha slyšela, zatahala za vodítko.

„Ty taky,“ ujistila jsem ji. „Vyzáblice je taky hodná holka.“

Přestože říkat jí Vyzáblice mi po setkání s přeživšími z Espalle nešlo přes pusy.

Během pochodu jsem se po očku rozhlížela po Amielovi.

Doufala jsem, že ten mág, jemuž ho přidělili, na něj bude hodný a dovolí mu mě vyhledat. Nikdo mi sice neřekl, abych na něj dávala pozor, ale já si to přikázala sama. Přísahala jsem to Sathovi. Dokonce jsem se s ním pokusila uzavřít obchod, aby nechal zemřít raději mě než Amiela, pokud má jeden z nás zemřít, nebo aby nás nechal zemřít společně, pokud máme zemřít oba. Jenže Sath je tichý bůh, aspoň ke mně nepromlouvá, takže jsem se nedočkala žádného znamení, zda můj návrh přijal. Kdykoli jsem na to pomyslela, zvedla jsem oči k nebi v naději, že na něm zahlédnu jestřába či sokola, jejichž podobu na sebe brává. Jednou už se mi zdálo, že vidím velkého jestřába, ale ukázalo se, že to bylo káně. Doufala jsem, že Sath neví, jak moc se bojím smrti, ale jistě mu to

muselo být jasné. Možná proto jsem se nedočkala sokola, který by mě ujistil, že Hráška dokážu ochránit.

Budovy v Espalle utrpěly téměř stejně jako jeho obyvatelé.

Skřeti nenávidí symetrii a kde můžou, tam ji ničí. Když není příliš těžké strhnout domům rohy, udělají to. Všude kolem jsem viděla kdysi krásné, nyní poničené stavby, které se hroutily nebo v nich zela díra. Pokud měl nějaký dům dveře přímo uprostřed fasády, skřeti probourali těsně vedle nich díru, aby narušili rovnováhu. Sice jsem o tom už slyšela, ale nyní jsem to viděla na vlastní oči. Tu jsem zahlédla nějaký krásný dřevěný oblouk, do něhož někdo udělal hluboký zářez, aby mu narušil linie. Tam poražený platan, který rostl v kruhu stromů kolem kruhové fontány. A všude se povalovaly trosky a smetí. Zbytky mohutných, vínem porostlých treláží, které kdysi zakrývaly uličky. Zlámané šípky do luků i kuší, žebříky, mrtvý dobytek, mrtví skřeti. Mrtví obyvatelé města, ačkoli jejich těla buď již byla odnesena, nebo na odstranění čekala.

Bratra jsem zahlédla až na nádvoří kdysi elegantního, nyní napůl zborceného a napůl spáleného hostince.

Ne básníka Amiela.

Ne generála Pola.

Nýbrž Migaéda dom Bragu, půlhodinku po poledni, s láhví vína, jak se mračí na karty v ruce.

Hrál věže.

Migaéd je – upřímně řečeno – velmi pohledný muž. Ačkoli zkušené oko jeho krásu ihned prohlédne. Připomíná pestrý nátěr na budově prožrané termity. Sami to znáte. Vždycky utopený v dluzích, bez ohledu na to, do jakého bohatství se narodil, a že zrovna on se narodil do bohatství vskutku pohádkového. Vždycky zneužívající důvěru nějaké milenky, na níž každý okamžitě pozná, že je pro něj příliš dobrá. Váš pes by ho rád neměl a v těchhle věcech na psy dejte. Vím, že bych neměla mluvit o členovi rodiny zle. Ale s rodinou můžete o jejích členech mluvit upřímně a já vás jako rodinu беру, protože z té mojí mi toho mnoho nezbylo.

Musím si vystačit s vámi.

Tehdy jsem nejstaršího bratra ještě neznala tak dobře, jak jsem ho poznat měla.

Tehdy jsem ho ještě milovala, a tak mé srdce při pohledu na něj zaplesalo.

Zamávala jsem mu, ale nevšiml si mě.

Zahlédla jsem vlajku jeho regimentu. *Šarlatové společenství meče a koně*, stálo na ní vyšíté zlatými písmeny, stejně jako na ní byl zlatou nití vyšíty meč a vzpínající se kůň. Příliš se nelišila od našeho rodového erbu dom Bragů, jemuž vévodí kůň s korunou vzpínající se nad kostrou. Tuhle jednotku dal dohromady můj otec. Byla jen pro Migaéda a syny méně vznešených rodů, v jejichž čele nestál žádný ušlechtilý vévoda. Co na tom, že někteří už koně neměli vůbec a ostatní jen kobyly, které byly na službu příliš staré.

Hvízdla jsem na něj. Už jsem vám říkala, že to umím opravdu hlasitě.

Vedle mého bratra seděl urostlý muž s mohutným knírem, který si velmi zjevně a nečestně barvil. Měl krásnou zbroj, i když ne přepychovou jako Migaéd, a po mém zahvízdnutí zvedl oči od karet. Podíval se na mě, a jakmile spatřil korvidy, doslova ty oči vytřeštil. Stejně jako všichni tihle bohatí, příliš jemně vyhlížející muži. Stejně jako ženy, které je obsluhovaly. Ty dámy očividně pocházely z Espalle a nejspíš se s nimi kurvily. Což se dá v tak těžkých časech očekávat a nikdo by jim to neměl klást za vinu. Osobně jsem spíš toho názoru, že muži je měli podarovat stříbrem čistě ze soucitu, aniž by je zneužili, zvláště když si na ně samotné už brousila zuby smrt. Učili nás, že po smrti nám bude zjeveno, co od nás bohové v životě skutečně očekávali. Ale podle mě ani ti nejkrutější z krutých bohů neočekávali, že někdo bude nutit truchlící vdovy a čerstvé sirotky umazat si kolena pro pár stříbrňáků.

Migaéd konečně také zvedl ospalé oči a já na něj za pochodu znovu zamávala.

Zamžoural na mě a vyskočil na nohy, ale při tom se pořád opíral o jeden ze sudů, které jim sloužily jako stoly.

„Galvicho?“ oslovil mě zdvořile, kterou mi říkal i můj druhý bratr Pol, ačkoli mi je už dvacet.

„Ano!“ houkla jsem na něj. „Až budu moct, přijdu za tebou!“

„Počkat,“ vyhrkl a vyhledal pohledem Nouvu pochodující v čele naší jednotky. „Lanzamachuro, jsem sixt-generál Migaéd dom Braga a přeji si promluvit se svou sestrou. Zastavte.“

„Zastavit stát!“ zavelela se zaťatými zuby Nouva. Migaéd nebyl první, kdo zneužíval svou čestnou hodnost. Sixt-generálové dostávali rozkazy nepravdělně a zpravidla se jednalo o nedůležité záležitosti. Sixt-generálové, téměř vždy ti nejméně schopní potomci mocných šlechticů, mohli ostatním poroučet a měli nárok na vlastní družinu. Oblékali honosné uniformy, a dokonce získávali medaile, většinou zcela nezaslouženě. Byl to dobrý způsob, jak udržet opilce, gamblery a horké hlavy takříkajíc na uzdě dřív, než by se jim podařilo své rody nějak zneuctit. Celá Západní armáda věděla, kterému ze synů rodu dom Bragových koluje v žilách železo. A tenhle to nebyl.

Přesto museli i tohohle poslouchat.

Cítila jsem v týle rozpálené pohledy svých spolubojovnic. Jako by se mi do něj opřelo druhé slunce. Migaéd se k nám vydal volným krokem, nijak nespěchal a nakonec ho strach z ptáků zastavil asi deset kroků ode mě. Bellu se zájmem načepýřil hlavu. Možná poznal, že tenhle slaboch páchnoucí vínem a děvkami je s jeho paní příbuzný.

„Pojď ke mně, daguero,“ oslovil mě mou hodností. „Daguera dom Braga,“ dodal a rozesmál se, zcela bez důvodu, nebo snad proto, že moje hodnost byla o tolik nižší, než jaká by odpovídala mému jménu.

Ačkoli jsem se styděla, že Migaéd mrhá časem mé lanzy i mé velitelky, jakmile se ke mně přiblížil a já ucítila jeho vůni olejů a směsi cedru a pižma, podlehla jsem nostalgii. Najednou jako by mi byly znovu čtyři a seděla jsem mu na krku a hrála si, že je to můj hřebec. Jako by mi bylo znovu osm a chystala jsem se na první lekci boje s mečem, zatímco on si udělal přestávku ve výcviku a přišel mi s předstíranou vážností potrást rukou a říct mi, jaká skvělá bojovnice ze mě bude. Jednoho dožínkového dne mi přinesl květiny z pole a nazval mě královnou sklizně, aby mě

trochu rozveselil, protože jsem zrovna ležela s horečkou v posteli. Dokonce i tehdy mě jeho strniště škrábalo na tváři jinak než to Polovo nebo otcovo, pokud tedy vévoda zrovna strpěl, aby ho dcera objala. Z Migaédova dechu jsem vždycky cítila alkohol, ale jako malá jsem ještě nevěděla, jaké zlo se v alkoholu skrývá. Věděla jsem jen to, že kdykoli se mnou bratr mluví, dává mi pocit velikosti a jedinečnosti, a že mu pak stojí za to mi naslouchat.

Na tom velmi záleží všem dětem.

„Sestřičko,“ oslovil mě.

„Bratře,“ řekla jsem a kývla mu na pozdrav. Podívala jsem se na něj a prosila ho očima, aby to vzal stručně.

„Už tak dlouho jsem tě neviděl! Jako dáma ve zbroji vypadáš jako učiněná bojovnice. Přidej se k nám na oběd a na partičku věží! Já a mí muži jsme si zde našli pěknou stinnou hospůdku, jak vidíš. Nepraží sem slunce a mají tu i pár sudů gallardského vína.“

Otevřela jsem ústa k odpovědi, ale jaksi z nich nevyšel žádný zvuk.

Místo mě promluvila Nouva.

„Při vši úctě, sixt-generále, daguera má povinnosti. Musíme se ubytovat a postarat se o naše ptáky. Volno bude mít večer.“

Migaédovi se nelíbilo, že mu někdo odporuje. To se ostatně nelíbí nikomu, nicméně obvykle bývá lepší nedat na sobě nic znát. Migaéd se zatvářil uraženě, ale pak opět nasadil úsměv.

„Večer už se dokážu udržet na nohou jen sotva, nevidíte?“ pravil a zakroužil pohárem s vínem.

Vtom se dědečkův štít z vesny, který nechal Migaéd opřený o nějaký pařez, svezl k zemi a jeho ocelová puklice ve tvaru bouřkonoše rozfoukávajícího bouři skončila v hlíně. Ten pohled mě zamrzl. Neviděla jsem ten štít mnoho let, ale v raném dětství mi býval dobrým známým, jelikož kdysi zdobil slavnostní síň našeho panství. Ačkoli jsem ho v tu chvíli zahlédla jen koutkem oka, věřím, že to bylo důležité. Přišlo mi to tak trochu, jako by na mě mrkli bohové. Jako by mi prorokovali, že ten štít sehraje v našem příběhu důležitou roli. Tehdy jsem ještě nevěděla, že se do něj zaryjí hroty kopí i šípy z kuší a nakonec ponese i krvavý otisk ruky.

V jeho dřevě drímá hrom, v jeho kování blesk.

Byl vyroben pro dona Corlu dom Bragu, otce mého otce, muže, o němž se říkávalo, že si raději zničí zdraví, než by nedodržel slovo. Muže, který byl celou Bragou milován za svou čestnost ještě víc než král v Sevedě za své zlato a tituly.

„Vážně, lanzamachuro, můžu poslat pár chlapíků, aby vyřídili cokoli, co má tady daguera dom Braguera... ha, to se rýmuje! Prostě všechno, co má na starosti, pokud...“ Sjel pohledem k Belluovi a k Dalgathě, kteří se na něj oba se zájmem zahleděli. „... pokud to nějak nesouvisí tady s tou zvěří. Jistě máte k dispozici mnoho dam, které se o *tyhle* můžou postarat.“

Poznala jsem, že to co nevidět podá jako formální rozkaz.

„Prosím, bratře,“ špitla jsem tak tiše, aby mě slyšel jen on.

Pohlédl mi do očí. Tvar měly pěkný, ale byly obtěžkané pitím, bělmo prošpikované drobnými červenými žilkami. Chvilí na mě pátravě hleděl, načež konečně pochopil, že to myslím vážně.

„U Sathovy rozpálené koudele, vy dámy opravdu neleníte, což je vám ke cti. Mou zkoušku jsi složila úspěšně, sestřičko Dagala-gabrago. Nyní běž a služ králi, nechť žije po tisíc let a jeho knírek ještě o deset let déle.“

Ten tlouštík s trapně obarveným knírem se tomu hlasitě zasmál. Zjevně ho nosil dlouhý, zatočený do tvaru rohů a obarvený na černo právě po vzoru našeho panovníka Kalitha.

Vyslovila jsem mlčky *díky* a nahlas dodala: „Večer vás vyhledám, sixt-generále dom Brago.“

„Vyhledej,“ pravil, načež jako by na okamžik zapomněl, kde je, ale vzápětí se zase rozpomněl. Usmál se na mě a odšoural se zpět k rozehraným kartám. Nouva nám poručila pochodem v chod. Vykročila jsem a na uklidnění pohládila Bellua po černém perí.

Poznala jsem, že jedna bojovnice z naší lanzy na mě zahlíží s nenávisí. Vlastně stejně jako na cokoli, co nebylo pivo nebo rvačka. Otočila jsem hlavu a podívala se jí přímo do drobných očí posazených v obří lebce. Měla sundanou přilbu, jako ostatně většina z nás, takže jsem viděla její ploché boxerské uši, které jí na ulicích Galimburu, druhého největšího hispantského města hned

po Sevedě, omlátili až na chrupavku. Galimbur je drsné město, pevnost plná vojáků, kovářů a koželuhů. Všichni nejlepší boxeři pocházejí odtamtud.

Vega mě nesnášela, protože já měla korvidy dva, kdežto jí jeden zemřel.

Nesnášela mě za to, že jsem měla navrch v boji s mečem.

Nesnášela mě za to, že pocházím z bohaté rodiny a že mám mocné bratry.

Byla přesvědčená, že by mě těmi svými masitými pěstmi dokázala umlátit k smrti, kdyby se jí jen podařilo najít skulinku mezi trestem za to, že napadla výše postavenou důstojnici, a formální výzvou k souboji, v němž bych ji probodla *spadínem*, což si plně uvědomovala.

Do tohoto bodu jsme sice ještě nedospěly, ale neviděla jsem způsob, jak se konfliktu s ní vyhnout, ač jsem po něm netoužila. Ne že bych se bála jejích pěstí, i když jsem samozřejmě nechtěla, aby mě zmlátila.

Spíš mi na ní vůbec nesešlo.

Je únavné zaobírat se někým, kdo si z vás udělal nepřítele, ačkoli vy osobně na něj vůbec nemyslíte.

Což bývá jedním z důvodů, proč vás nenávidí.

5.

Naše jednotka byla ubytovaná na espallském koňském trhu, jelikož skýtal mnoho stájí, v nichž jsme mohly umístit korvidy. Ani po tolika letech bez koní se město neodhodlalo početné stáje na tržišti strhnout. Kdyby tak učinilo, připustilo by, že koně jsou navždy ztraceni, protože těch pár klisen, které ještě zbývaly, už bylo příliš starých, než aby je bylo možné nakrýt, i kdyby se snad někde podařilo najít živého hřebce. Koňský mor přežily jenom klisny, které byly tou dobou březí, a to ještě ne všechny.

Zdejší sentimentalita nebyla ojedinělá. V každém městě Zemí koruny byste dodnes našli stáje, úvazové sloupky a koryta s vodou, která samozřejmě sloužila i volům, oslům a jiným zvířatům. Když udeřila první vlna kulhavky, ještě jsem ani nebyla na světě. Rozšířila se ze severu, z holtského města Pigdenay. Zvíře, které jí onemocnělo, začalo klopýtat, kulhat a ztrácet rovnováhu. Bylo lepší utratit ho hned, protože konečné stádium nemoci, kdy došlo k otoku mozku, v jehož důsledku zešílelo, bylo velice bolestivé. I koně, kteří byli pečlivě schovaní, se jí nakazili klidně o mnoho let později. Někteří učenci z univerzit zastávají teorii, že virus kulhavky přežívá v nás, lidech, ačkoli nám nijak neškodí.

Mám jednu vzpomínku. Možná je to jen sen, ale já myslím, že se to opravdu stalo. Byla jsem ještě malá, mohly mi být tak čtyři, a za soumraku jsem zahlédla na poli tři z otcových koní. Dva se trochu kymáceli, jako by se pohupovali v rytmu hudby, kterou slyšeli jen oni sami. Třetí kobylna se držela co nejdál, protože z nich

měla strach. Jmenovala se Idala, v překladu Hvězda. Když mor propukl v Braze, byla zrovna březí, takže mu unikla, ačkoli její hříbě podlehlo. Idala byla obyčejná kobyla určená k běžné jízdě spíš než do války, ovšem čistě jen díky přežití se stala vysoce ceněným artiklem.

V dětství mi bývala velkou přítelkyní. Ještě na ni přijde řeč.

Jakmile jsme tenčícími se zásobami potravy nakrmily ptáky, umístily jsme je do koňských stájí a některé z nás tam zůstaly na hlídce, aby dohlédly na to, že nezačnou tropit neplechu. Pak jsme si postavily stany v aukční síni, která už neměla střechu, ale zato v ní zbyla velká bronzová socha vzpínajícího se koně. Tu skřeti sice shodili, ale nezničili. Odsunuly jsme ji ke zdi a mnohé z nás té krasavici zlíbaly nohy.

Následně jsme začaly řešit, kde se vykoupeme.

Ve městě byl nedostatek pitné vody, jelikož skřeti mají ve zvyku házet do studní kosti svých obětí a nezdráhají se do nich ani vykonávat potřebu. Dělají to minimálně poblíž pobřeží, protože na rozdíl od nás mohou pít slanou vodu. Alisenne od přeživších zjistila, že espalské lázně hryzouni využívali jako jatka, takže jsou znečištěné. I kdyby nebyly, celá Západní hispantská armáda by se do nich nikdy nemohla vejít. Všichni Spanthové napříč společenskými vrstvami sdílejí touhu být čistí. Jestli chcete někoho z nás urazit, stoupněte si k nám s koláči v podpaží nebo v rozkroku nebo s neučesanou mastnou hlavou. Pokud jste zrovna na válečném pochodu nebo se plavíte na lodi, bude vám odpuštěno. Ale pro každého, kdo má aspoň skromné zdroje a nachází se v aspoň trochu slušném městě, je to výraz velmi špatného vkusu.

Nejhorší jsou v tomto ohledu Holtové.

Na sklonku odpoledne jsme se vydaly k moři, kde jsme se svlékly a omyly kousky mýdla, které nám naše kuchařka Bernuz vyrobila ze soli, ovčího tuku a rakytníkového oleje. Na hladině se houpalo mnoho odpadků a jednou jsme od sebe musely klackem odstrkat mrtvolu nějakého muže. Když ho k nám pak vlny donesly znovu, Inocenta mu vynadala a oznámila mu, že jejich vztahu je konec

a že ji má nechat na pokoji. Centa mi vždycky připadala krásná, ale nikdy ne víc, než když mě rozesmála.

Potom jsme se znovu oblékly, podělily se na pláži o trochu vína a zazpívaly pár písní. Navzdory všudypřítomné smrti a troskám to byl krásný den. Jen málo věcí umí vojákovi posloužit víc než schopnost najít krásu i na ohavných místech a humor v sevření strachu.

Pak měla většina z nás volno. Sice se mi nechtělo odcházet, ale slíbila jsem Migaédovi, že za ním zajdu, a dodržet slovo je důležité.

„Usnul,“ oznámil mi ten tlouštík s knírem poté, co jsem se vrátila do hostince.

Dlouho jsem to místo nemohla najít, protože espallské uličky jsou úzké a točité a já si pamatovala jen to, že hostinec měl na vývěsním štítu znak vlka nebo psa nebo nepovedené kočky a tři hvězdičky. Proto jsem se nemohla zeptat na jméno. Později jsem se vydala za ozvěnou opileckého smíchu, díky čemuž jsem Šarlatové společenství meče a koně přece jen našla. Stále ještě bylo bez koně, ač mnoho jeho členů hýkalo jako osli. Pochybovala jsem, že některý z nich by byl v boji co k čemu, ač pod svým vedením měli mnoho řadových vojáků z Bragy i pár cizích žoldnéřů. Zaujal mě jeden muž s prstenem a v kožené zbroji. Drsně vyhlížející Galt, který se držel poblíž důstojníků, ale sám to s pitím nepřeháněl. Vzhledem k bosým nohám a kopí jsem hádala, že spadá pod boso-nohou gardu, jejíž členové se často nechávají najímat jako žoldáci.

Tlouštík se mi představil jako Bolsu dom Gatán, a tak jsem se mu rovněž představila, ačkoli mé jméno už znal. Nemohla jsem si nevšimnout, jak překrásnou má zbroj, téměř stejně honosnou jako Migaéd. Rytina na jeho kyrysu musela pocházet od nějakého skutečného umělce – dva kanci s děsivými kly a šílenýma očima stojící na zadních proti sobě, jako by se chystali k souboji. Blesklo mi hlavou, že kanec je pro rodinu tlustých lidí nešťastný symbol, ale hned jsem se za to v duchu okřikla. Pak jsem si všimla, že límeček jeho košile, který seděl na jeho gorgetu jako malá křídla, je

mírně umazaný jakoby od inkoustu, načež mi došlo, že mu barva z kníru musela stéct na krk.

Pořádně jsem se zevnitř kousla do tváře, abych zachovala kamenný výraz.

„Můžu ho vidět?“ zeptala jsem se.

„Předpokládám, že se nejedná o nepřístojnost, dovolíme-li spatřiti ho sestře,“ prohlásil jako nějaký nadutý učenec a mávl na Pedra, bratrova sluhu. Pedru byl kluk s upřímnou tváří a hned se mi zalíbil.

Uvedl mě do pokoje, kde to páchlo zpocenými těly a vínem a do slabého světla přicházejícího zvenčí okny čadila olejová lucerna. Žena o nic starší než já, možná dokonce mladší, se právě oblékala a zpočátku se mi nedívala do tváře. Nejdřív jsem si myslela, že tak činí ze studu, a možná to i byla pravda, ale také nemohla vědět, že jsem Migaédova sestra, a já přitom byla v plné zbroji a vybavená *spadínem*.

Než jsem se od jejího polonahého těla stačila odvrátit, zahlédla jsem výrazně růžovou jizvu po hordském řezu těsně nad kolenem. Pokusila jsem se nasadit přívětivější tvář, ale nejspíš to nedopadlo moc dobře. Přívětivá tvář nepatří k mým silným stránkám.

Opět jsem spatřila dědečkův štít, tentokrát víc zblízka. Jmenoval se Ústa bouře a byl opravdu krásný. Světlerůžové dřevo z vesny zdobily kovové doplňky, které teď ovšem potřebovaly vyleštit. Takhle dobře jsem si štít mohla naposledy prohlédnout ještě na stěně velké síně našeho panství v Braze. Vzpomínám si, jak se mi líbila kovová puklice ve tvaru foukajícího mračného muže s ústy do O a nakrčeným čelem. Jako většina věcí z dětství teď vypadal menší než v mých vzpomínkách – když jsem byla malá, zdál se mi dost veliký na to, aby posloužil jako střecha domečku na hraní nebo malá loďka. Poté co jsem odjela studovat mystéria Calar Bajatu, stýskalo se mi. Často se mi zdálo o domově a někdy také o tomhle štítu. Několikrát se mi vrátil sen, v němž se do domu snažila dostat jakási monstra a já dostala za úkol přinést štít a dědečkovu kopí. Jenže ty zrůdy vždycky vnikly dovnitř komínem, a když jsem se dostala do velké síně, zastoupily mi cestu. Pokaždé jsem se vzbudila

těsně předtím, než mě sežraly, srdce mi zběsile bušilo a já se divila, proč jsem na koleji místo ve své ložnici.

Někdy jsem mívala i hezké sny. K mým nejoblíbenějším patřil ten, v němž ze dřeva vyrůstaly maličké hrušně plodící hrušky malé jako kuličky pepře. Ale jakmile jsem si jednu utrhla, vyrostla mi v dlani do plné velikosti a poté jsem ji snědla. Jak jistě víte, vesna je dnes už skoro vyhynulá. Lidé ji sklízeli rychleji, než stíhala dorůst, protože její dřevo žije i po pokácení, což znamená, že pokud mu dodáte vodu a slunce, dokáže se samo zhojit. Také je velmi silné a ohebné a téměř nehoří. Ovšem pokud jeho povrch opálíte, ztratí sice schopnost hojení, ale zato ještě víc ztverdne a navíc je lehčí. Proto se na stavbu lodí někdy místo živého používá dřevo opálené. Častěji se však ponechává v živém stavu. Z většiny stromů vznikly lodě pro námořnictvo, ale také se z něj vyráběla zbroj a štíty.

Migaéd se měl o dědečkův štít starat lépe a nenechat ho jen tak se povalovat v koutě, špinavý a nevyleštěný.

Žena se mezitím oblékla a beze slova zamířila ke dveřím. Co by také měla říkat?

Nejdřív mě napadlo, že patří k těm, které vojáci nazývají *sopa*. Taková žena je dobrá akorát na plození, uklízení a utírání dětských zadků. Klidně je možné nazvat ženu šlapkou a zároveň k ní chovat určitý respekt. Ale pokud o nějaké ženě řeknete, že je *sopa*, koledujete si o nářez. Pokud tedy netrefíte hřebíček na hlavičku, v takovém případě se dotyčná ubožačka rozpláče.

Pak mě ale zamrzelo, že jsem o ní takto smýšlela. Nemohla jsem vědět, čím si v téhle příšerné době plné skřetů a cizích armád prošla, kromě toho, že ji zmrzačili a že se kurví pro jídlo nebo peníze nebo pití. Ještě než odkulhala do zahrady, ohlédla se přes rameno. Patrně za Migaédem, ale já zachytila její pohled a kývla na ni. Dívka se smutně pousmála. V tu chvíli jsem si pomyslela, že ztělesňuje celou Gallardii, a nejraději bych ji soucitně pohládila po ruce nebo po paži.

Jenže bylo pozdě, už odešla.

Můj bratr ležel na břiše s napůl odkrytým zadkem. Přikryla jsem ho dekou a pak jsem mu zatrásla ramenem. Così zamumlal,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dívčí válka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.